

Дванайсетото съобщение

Един Бог, Който се крие—скритият Бог

Пасажи от Писанията: Ис. 45:15;
Еф. 3:16-17; Фил. 2:13; Лк. 18:1-8

I. „Наистина Ти си Бог, Който се криеш, / Боже Израилев, Спасителю“—Ис. 45:15:

- A. Малцина от Божиите деца знаят, че Библията описва Бога като Този, Който се крие—15-ти стих:
 - 1. Това доказва, че Божиите деца не разполагат с подобаващо знание за Бога като Този, Който се крие.
 - 2. Може да познаваме Бога като могъщия Бог, праведния Бог и изпълнения с благодат и милост Бог, но може би не Го познаваме като Богът, Който се крие—Лк. 1:49; 1 Петр. 5:6; Откр. 15:3; Еф. 2:7; Пс. 17:7.
- B. Нашият Бог е вездесъщ, всемогъщ и пълен с прошка, но Той също така е криещият се Бог, както се вижда в книгата Естир—4:14.
- B. Бог създаде вселената и след това се скри в нея, така че не знаем къде да Го намерим—Йов 23:3.
- Г. Бог извърши безброй неща сред израилтяните и безброй неща в техните лични животи, но се криеше; Той непрестанно работеше, но винаги оставаше скрит—Ис. 45:15.
- Д. Трябва да осъзнаем, че всемогъщият Бог, на Когото служим, продължава да се крие, особено когато ни помага—Йн. 14:26; Римл. 8:28:
 - 1. Не можем да Го видим и, на пръв поглед, Той сякаш не върши нищо.
 - 2. В действителност Той върши множество неща за нас по скрит начин, като ни укрепява със сила чрез Духа Си във вътрешния човек, за да може Христос да се вселява в нашите сърца—стих. 28, 34; Ест. 4:14; Фил. 2:13; Еф. 3:16-17а.
- Е. Бог, Който се крие, действа в нас безшумно, но могъщо—Фил. 2:13:
 - 1. Нашата отговорност е да Му съдействаме, като откликваме на дълбокото чувство в себе си—Римл. 8:6.
 - 2. Винаги когато усещаме, че Бог живее и действа в нас, трябва да казваме „амин“, защото там, в дълбочините на нашето същество, Богът, Който се крие, работи тайно и непрестанно.
- Ж. Ако внимателно изучаваме Писанията, ще видим, че по Своята природа Бог не обича показността; Той обича да работи тайно, а не открито—Мт. 6:1-8.
- З. Нашият характер е диаметрално противоположен на Божия характер, защото Бог обича да се крие—Ис. 45:15:
 - 1. Бог обича скритостта, а ние обичаме показността—Мт. 6:1.
 - 2. Бог не ламти за външна проява, а ние не можем да получим задоволение без нея—2-ри стих.
 - 3. Този божествен характер представлява едно голямо изпитание и проверка за нас.

II. Книгата Естир предлага едно ярко описание на това как криещият се Бог на Израил тайно се грижеше за Своите потиснати избраници в тяхното разпръсване и открито спаси Своите преследвани избраници в техния плен—1:1-22; 2:1-23:

- A. Главната мисъл в тази книга е, че самият Бог, Който избра израилтяните, потомците на Своя избраник Авраам, ги предаде в плен на езическите народи и след това стана скрит Бог за тях, за да се грижи тайно за тях и да ги спаси открито, действайки скрито—Ис. 45:15:
 - 1. Именно затова в книгата Естир не се споменава името на Бога дори на такива места, на които то би трябвало да се споменава—4:3, 16.
 - 2. От една страна, Бог използва езическите народи като инструменти за дисциплинирането на Своя народ; от друга страна, криещият се Бог беше с израилтяните и се грижеше за тях.
- Б. Криещият се Бог извърши множество неща за израилтяните по таен начин:
 - 1. Криещият се Бог издигна един главен цар в езическия свят над една огромна империя, простираща се от Индия до Етиопия—1:1-2.
 - 2. Криещият се Бог накара главния цар да свали царицата си и да ѝ отнеме достойнство поради нейното непокорство към неговата дума—стих. 3-22.
 - 3. В тайната Си грижа криещият се Бог издигна Естир, една юдейска девица-сираче, и накара главният цар да я коронясва за своя царица—2:1-18.
- В. През годините на плена Бог се криеше и продължава да бъде скрит; дори днес, в църковната епоха, Бог продължава да се крие—Ис. 45:15.

III. Смисълът на притчата в Лука 18:1-8 е много дълбок и трябва да познаваме Бога така, както е разкрит, като скрития Бог:

- A. Вдовицата в 3-ти стих символизира вярващите; в известен смисъл, вярващите в Христос са една вдовица в сегашната епоха, защото техният Съпруг, Христос, сякаш не е с тях—2 Кор. 11:2.
- Б. Подобно на вдовицата в притчата (Лк. 18:3), ние, вярващите в Христос, си имаме противник, Сатана, дяволът и се нуждаем Бог да ни отдаде правото спрямо него:
 - 1. Тази притча показва страданието, на което сме подложени от страна на нашия противник по време привидното отсъствие на Господа.
 - 2. По време на Неговото привидно отсъствие ние сме вдовица, която постоянно бива тормозена от своя противник.
- В. Докато нашият противник ни преследва, нашият Бог сякаш постъпва несправедливо, защото Той допуска Неговите деца да бъдат несправедливо преследвани—1 Петр. 2:20; 3:14, 17; 4:13-16, 19:
 - 1. През вековете хиляди и хиляди честни и верни последователи на Господ Исус са били жертва на несправедливо преследване; дори днес мнозина продължават да бъдат жертва на несправедливо отношение—Откр. 2:8-10.
 - 2. Нашият Бог изглежда несправедлив, защото не се намесва да осъди противника и да ни защити; затова Господ Исус оприличи Бога на несправеден съдия, който сякаш не прави нищо по отношение на Своите преследвани хора—Лк. 18:2-6.
- Г. Вдовицата в притчата продължи да идва при несправедния съдия и да търси правото си спрямо своя противник; трябва да се молим настойчиво за правото си спрямо своя противник и да не се отчайваме—стих. 1, 3:
 - 1. Докато нашият Съпруг е привидно далеч, а ние сме като вдовица на земята, нашият Бог временно изглежда като несправеден съдия—6-ти стих.
 - 2. Макар че на пръв поглед, Той изглежда като несправеден, трябва да продължаваме да апелираме към Него, да се молим настойчиво и да Му

досаждаме отново и отново, защото Той бързо ще отдаде правото на Своите избрани, които „викат към Него ден и нощ“—стих. 7-8а.

- Д. Откровение 8:5 загатва за отговора на словото в 6:9-11 и в Лука 18:7-8:
1. Молитвите на светиите в Откровение 8:3-4 най-вероятно са за съда над земята, която се противопоставя на Божията икономика.
 2. Божият съд над земята—хвърлянето на огън на земята—е отговорът на молитвите на светиите с Христос като тамяна—стих. 3-5.
- Е. „Но когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?“—Лк. 18:8б:
1. Старогръцката дума, преведена като „вяра“, буквално означава „вярата“; тя обозначава настойчивата вяра за нашата настойчива молитва, като тази на вдовицата.
 2. Вярата, чрез която се спасихме, е началният етап на вярата; вярата, която ни въведе в жизнен съюз с Христос, е свързващата вяра—вярата, която произлиза от нашата постоянна връзка с Триединния Бог, за да можем да живеем чрез Божия Син—Римл. 1:17; Гал. 2:20; Йн. 14:19.
 3. Свързващата вяра е божественото изискване към победителите, за да могат те да посрещнат Христос по време на Неговото тържествено завръщане—Лк. 18:8б:
 - а. Свързващата вяра е Триединният Бог, Който се движи в нас, за да ни свързва със Своите неизследими богатства—Еф. 3:8.
 - б. Свързващата вяра е вярата на вярващите, които не упоават на себе си, а упоават на Бога—2 Кор. 1:9.
 - в. Когато Господ Исус се завърне, Той ще намери известен брой победители, които ще живеят чрез свързващата вяра, и ще ги счете за съкровища за Своето царство по време на хилядагодишното Си управление—Лк. 18:8б; Откр. 20:4, 6.